

IBR-IRE

Instituut van de Bedrijfsrevisoren
Institut des Réviseurs d'Entreprises

MEDEDELING¹ 2026/05 VAN DE RAAD VAN HET INSTITUUT VAN DE BEDRIJFSREVISOREN

Correspondent
sg@ibr-ire.be

Onze referte
KvT/jv

Datum
22.06.2026

Geachte Confrater,

Betreft: Waarderingsopdracht in het kader van de meerwaardebelasting: enkele preciseringen over aansprakelijkheid en bewaarplicht

De [wet van 6 april 2026](#) heeft met ingang van 1 januari 2026 een belasting op meerwaarden op financiële activa ingevoerd. In het kader van de vrijstelling van 'historische meerwaarden' heeft de wetgever een belangrijke opdracht toevertrouwd aan de bedrijfsrevisoren en de gecertificeerd accountants. Het betreft de waarderingsopdracht bedoeld in het nieuwe artikel 102, § 4, derde lid van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992.

Over deze nieuwe waarderingsopdracht werd reeds eerder uitvoerig toelichting gegeven in het [IBR-advies 2026/3](#)².

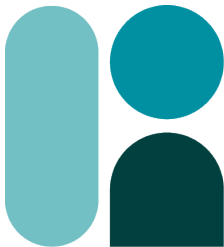
Deze mededeling heeft tot doel de bedrijfsrevisoren te informeren over de impact van de nieuwe wetgeving op hun aansprakelijkheid en archiveringsplicht.

1. Toepasselijk aansprakelijkheidsstelsel

De voormelde wet van 6 april 2026 voorziet niet in een specifiek aansprakelijkheidsstelsel voor de beroepsbeoefenaars die belast zijn met deze waarderingsopdracht. De opdracht valt derhalve onder de bestaande aansprakelijkheidsregelingen.

¹ Via mededelingen ontwikkelt het Instituut de rechtsleer inzake de audittechnieken en de goede toepassing door de bedrijfsrevisoren van het wettelijk, reglementair en normatief kader dat de uitoefening van hun beroep regelt (art. 31, §7 van de wet van 7 december 2016 tot organisatie van het beroep van en het publiek toezicht op de bedrijfsrevisoren); enkel de normen en aanbevelingen zijn bindend.

² Ten behoeve van de bedrijfsrevisoren werd eveneens een **beslissingsboom** ter beschikking gesteld, als bijkomend hulpmiddel bij de beoordeling of de waarderingsopdracht al dan niet kan worden uitgevoerd: [Waarderingsopdracht in het kader van de meerwaardebelasting \(nieuw art. 102 WIB 1992\) – Beslissingsboom voor de bedrijfsrevisoren \(update\)](#)

IBR-IRE

Instituut van de Bedrijfsrevisoren
Institut des Réviseurs d'Entreprises

De Raad is van mening dat de waarderingsopdracht kan worden beschouwd als een opdracht die “door of krachtens de wet” aan de bedrijfsrevisor wordt toevertrouwd. Bijgevolg is artikel 24, § 1 van de wet van 7 december 2016 tot organisatie van het beroep van en het publiek toezicht op de bedrijfsrevisoren (hierna: wet van 7 december 2016) van toepassing, wat impliceert dat de specifieke aansprakelijkheidsregeling van de bedrijfsrevisoren geldt. Dit betekent concreet:

- dat de financiële aansprakelijkheid **wettelijk geplafonneerd** is op:
 - **3 miljoen euro** (als de opdrachtgever een natuurlijke persoon of niet-OOB is), of
 - **12 miljoen euro** (als de opdrachtgever een OOB is),
- behalve in geval van bedrieglijk opzet of oogmerk om te schaden;
- en dat elke **contractuele beperking** van aansprakelijkheid **verboden** is.

Om onzekerheid te vermijden in het geval dat de uitgevende vennootschap een OOB is maar de opdrachtgever een natuurlijke persoon, wordt aanbevolen om in de opdrachtbrief uitdrukkelijk te vermelden dat de opdracht wordt uitgevoerd voor een niet-OOB-cliënt.

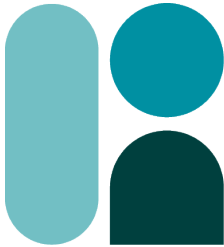
2. Verjaringstermijn van de aansprakelijkheid

Bij gebrek aan specifieke bepalingen in de wet van 6 april 2026 zijn de gemeenrechtelijke verjaringstermijnen van toepassing; dit wil zeggen:

- Voor **contractuele** vorderingen: **10 jaar** (art. 2262bis, § 1, eerste lid, oud Burgerlijk Wetboek), te rekenen vanaf het ogenblik waarop de vordering kan worden ingesteld, namelijk wanneer de drie constitutieve elementen (fout, schade, oorzakelijk verband) aanwezig zijn en de schade zeker is;
- Voor **buitencontractuele** vorderingen: **5 jaar** vanaf de kennis van de schade en de identiteit van de aansprakelijke persoon, met een absolute termijn van **20 jaar** vanaf het schadeveroorzakende feit (art. 2262bis, § 1, tweede en derde lid, oud Burgerlijk Wetboek), eveneens onder voorwaarde dat de drie constitutieve elementen (fout, schade, oorzakelijk verband) aanwezig zijn.

Aangezien de waarderingsopdracht van **contractuele** aard is, geldt in principe de termijn van **10 jaar**, te rekenen vanaf de datum van het verslag. Deze opdracht vertoont evenwel de bijzonderheid dat het verslag uiterlijk op 31 december 2027 wordt opgesteld, terwijl het fiscaal effect ervan (belastbare of betwiste meerwaarde) zich pas zal concretiseren op het tijdstip van de overdracht van de activa waarop de eerdere waardering betrekking heeft, potentieel meerdere jaren of zelfs decennia later. Er kan worden betoogd dat zolang de waardering geen concreet fiscaal effect heeft teweeggebracht (belastingheffing, navordering), de schade niet zeker is. Het aanvangspunt van de verjaring (*dies a quo*) zou derhalve in werkelijkheid niet de datum van het verslag zijn (in 2026 of 2027), maar de dag waarop de foutieve waardering een zeker nadelig effect teweegbrengt, in het bijzonder bij de overdracht en de eventuele betwisting door de administratie.

Bovendien kan de benadeelde bij contractuele schade opteren voor een **buitencontractuele** vordering (5 jaar of max. 20 jaar). De termijn van 5 jaar begint pas te lopen vanaf het ogenblik waarop de benadeelde *daadwerkelijk* kennis heeft van de schade en van de identiteit van de

IBR-IRE

Instituut van de Bedrijfsrevisoren
Institut des Réviseurs d'Entreprises

aansprakelijke persoon, met name potentieel op het moment van de overdracht van de activa en de eventuele betwisting door de fiscale administratie. Deze termijn kan evenwel niet langer zijn dan **20 jaar** vanaf het schadeveroorzakende feit, zijnde de opstelling van het verslag (vanaf 2026 en uiterlijk op 31 december 2027), met als gevolg dat de absolute verjaring voor de buitencontractuele vordering zich, afhankelijk van het geval, situeert vanaf 2046 en uiterlijk op 31 december **2047**.

Voor bedrijfsrevisoren is elke **contractuele beperking** van hun aansprakelijkheid in het kader van wettelijke opdrachten **verboden** krachtens artikel 24, § 1, tweede lid van de wet van 7 december 2016. Dit verbod geldt naar analogie ook voor bedingen die de verjaringstermijn inkorten. Daarentegen blijft een **verduidelijkende clause** wel toegestaan. De bedrijfsrevisor kan zich aldus beroepen op de contractuele bepalingen van de opdrachtbrief om zich te verweren tegen een buitencontractuele vordering, behoudens in geval van opzettelijke fout (art. 6.3, § 1, tweede lid Burgerlijk Wetboek).

3. Bewaartermijn van de dossiers

De waarderingsopdracht bestaat erin de waardering uit te voeren, en niet om een oordeel te vellen over de waardering van een derde. Het betreft dus geen revisorale opdracht waarvoor de bewaartermijn vijf jaar bedraagt³, maar een andere professionele opdracht waarvoor de gemeenrechtelijke bewaartermijn van **tien jaar** geldt (art. 2276ter oud Burgerlijk Wetboek)⁴. Zo hoeft een dossier dat in 2027 werd opgesteld juridisch slechts tot 2037 te worden bewaard. Dit staat echter in contrast met de mogelijke aansprakelijkheid van de bedrijfsrevisor die aanzienlijk langer kan doorwerken, gelet op de hierboven vermelde verjaringstermijnen.

Het is dan ook aangewezen dat bedrijfsrevisoren hun dossiers minstens **twintig jaar** bewaren te rekenen vanaf het verslag (in lijn met de uiterste termijn voor de verjaring van de buitencontractuele aansprakelijkheid), en desgevallend langer wanneer de te verwachten datum van de overdracht van de activa bekend is.

Met confraternele groeten,

Eric VAN HOOF
Voorzitter

³ Cf. art. 17, § 4 van de wet van 7 december 2016.

⁴ Deze benadering is coherent met de recente evolutie van de fiscale wetgeving: de wet van 20 november 2022 houdende diverse fiscale en financiële bepalingen heeft de bewaartermijn **voor boekhoudkundige en fiscale boeken en stukken** verhoogd van zeven naar **tien jaar**.